

Sygn. akt III CSK 34/15

POSTANOWIENIE

Dnia 20 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z wniosku T. D. i M. D.
przy uczestnictwie T. S.A. w K.
o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 20 maja 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w Nowym Sączu
z dnia 30 września 2014 r., sygn. akt III Ca 359/14,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża wnioskodawców kosztami postępowania kasacyjnego na rzecz uczestnika postępowania.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną wnioskodawców T. D. i M. D. od postanowienia Sądu Okręgowego oddalającego apelację wnioskodawców od postanowienia Sądu Rejonowego oddalającego ich wniosek o ustanowienie służebności przesyłu zważyć należy, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Oparcie wniosku na pierwszej ze wskazanych wyżej przesłanek obliguje skarżącego do sformułowania istotnego zagadnienia prawnego, wskazania argumentów prawnych prowadzących do rozbieżnych ocen prawnych lub wątpliwości oraz przedstawienia własnego stanowiska. Wywód ten powinien być zbliżony do przyjętego przy przedstawianiu przez sąd odwoławczy

Sądowi Najwyższemu zagadnienia prawnego na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, nie publ.).

Przedstawione przez skarżących zagadnienie prawne budzące poważne wątpliwości sprowadza się do tego, od jakiej daty może rozpocząć się bieg terminu zasiedzenia służebności gruntowej odpowiadającej służebności przesytu w świetle tego, że konstrukcja takiej służebności gruntowej powstała, zdaniem skarżących, na podstawie trzech wymienionych przez skarżących w skardze orzeczeń Sądu Najwyższego; czy przed wprowadzeniem do systemu prawnego na podstawie tych trzech orzeczeń Sądu Najwyższego normy prawnej statuującej powstanie nowych ograniczonych praw rzeczowych, dopuszczalne było rozpoczęcie biegu terminu zasiedzenia ogólnie rozumianego prawa służebności gruntowej odpowiadającej służebności przesytu.

Tak skonstruowane zagadnienia nie odpowiadają przyczynom kasacyjnym wskazanym w art. 398⁹ § 1 punkt 1 i 2 k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 marca 2010 r., II UK 363/09, niepubl. i z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, niepubl.). W przytoczonych przez Sąd drugiej instancji licznych orzeczeniach Sąd Najwyższy wypowiadał się w kwestiach prawnych dotyczących służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesytu, a Sąd drugiej instancji uwzględnił to utrwalone stanowisko. Skarżący nie wykazali istnienia poważnych, dotychczas nie wyjaśnionych wątpliwości prawnych, od rozstrzygnięcia których zależy wynik sprawy. W orzecznictwie i nauce prawa cywilnego ugruntowany jest pogląd, że bieg terminu zasiedzenia służebności gruntowej rozpoczyna się od chwili, gdy posiadacz tej służebności gruntowej przystąpił do korzystania z trwałego i widocznego urządzenia usytuowanego na cudzej nieruchomości (por. uchwały Sądu Najwyższego: z dnia 1 lutego 1980 r., III CZP 12/67, OSNC 1967, nr 12, poz. 212 i z dnia 21 kwietnia 1967 r., III CZP 12/67, OSNC 1967, nr 12, poz. 212). W świetle przepisów prawa cywilnego dotyczących zasiedzenia służebności gruntowej (art. 292 k.c.) stosowanych odpowiednio do służebności odpowiadającej swoją treścią służebności przesytu, nie można więc w żaden sposób przyjąć, aby momentem rozpoczęcia biegu zasiedzenia tej służebności mogła być data publikacji przytoczonych przez skarżących orzeczeń Sądu Najwyższego.

W tym stanie rzeczy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji, odstępując od obciążania wnioskodawców kosztami postępowania kasacyjnego z uwagi na przedmiot sprawy oraz status majątkowy uczestników.

I.n